

Ezzel kapcsolatban a felperes kifejti, hogy téves az a feltételezés, mely szerint Gibraltár az Egyesült Királyság része. A felperes szerint a nemzeti alkotmányjog, nemzetközi közjog és a közösségi jog alapján mindez egyértelmű.

A felperes mindezen felül azt is kifejti, hogy a Bizottság területi alapú szelektivitási elve nem terjed ki Gibraltárra. A felperes szerint a határozat két, egymástól teljesen elkülönült és kölcsönösen kizárólagos adóztatási jogot érint, így Gibraltár adójoga nem tekinthető az Egyesült Királyság adójogától való eltérésnek.

A felperes másrészt azt is kifejti, hogy a Bizottság a jogszabályokat tévesen alkalmazta és az indoklás során abban is tévedett, hogy az adóreform lényegesen szelektív. A felperes szerint a reform átfogó jellegű és Gibraltár gazdaságpolitikájának fontos elemét képezi.

A felperes szerint az a rendelkezés, hogy a nem nyereséges vállalatoknak nem kell adózniuk, illetve hogy ezen vállalatoknak csak egy meghatározott maximum-összeget kell adóként befizetniük, kizárólag a túladóztatás elkerülését szolgálják és nem valamely csoportra vagy kategóriára alkalmazandóak szelektíven.

A felperes azt is kifejti, hogy a Bizottság téved, amikor azt állítja, hogy a fizetésre kivetett adó és a vagyonadó a Gibraltárban irodaházzal vagy alkalmazottakkal nem rendelkező vállalatokra nem vonatkozik, a reform az offshore vállalatokkal kivételezik és emiatt lényegesen szelektív. A felperes továbbá azt is kifejti, hogy a Bizottság ezzel összefüggésben alapvető eljárási szabályokat sértett meg, mivel sem az Egyesült Királyság, sem a felperes nem kapott arra lehetőséget, hogy az ügyhöz annak hivatalos vizsgálata során megjegyzést fűzzön.

A felperes végül kifejti, hogy a reform nem tekinthető szelektívnek, mivel természete, általános jellemzői és alapvető tulajdonságai is úgy kerültek kidolgozásra, hogy az illeszkedjen a gibraltári gazdaság különleges jellemzőihez, különösképpen annak korlátozott méretéhez, a munkaerő hiányához, szolgáltatás-központú iparához és a kisméretű közigazgatásból adódó egyszerűsített működéséhez.

A Royal County of Berkshire Polo Club Ltd által 2004. június 8-án a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) ellen benyújtott kereset

(T-214/04. sz. ügy)

(2004/C 217/50)

(Az eljárás nyelve: az eljárási szabályzat 131. cikkének 2. §-a szerint határozandó meg - a nyelv, amelyen a keresetlevelet megfogalmazták: angol)

A Royal County of Berkshire Polo Club Ltd, székhely: Windsor (Egyesült Királyság), képviseli J.H. Maitland Walker, Solicitor és D. McFarland, Barrister, kézbesítési cím: Luxembourg, 2004. június 8-án keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságához a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) ellen.

A Polo/Lauren Company LP szintén félként vett részt a fellebbviteli tanács előtt folyó eljárásban.

A felperes a következő döntés meghozatalát kéri az Elsőfokú Bíróságtól:

- Semmisítse meg az első fellebbezési tanács R 272/2002-1. sz. ügyben 2004. március 25-én hozott, a bejelentő védjegybejelentési kérelmét elutasító határozatát
- kötelezze a Hivatalt a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A közösségi védjegy a felperes bejelentője:

A bejelentett közösségi védjegy: a „ROYAL COUNTY OF BERKSHIRE POLO CLUB” ábrás védjegy a 3. áruosztályba tartozó áruk vonatkozásában (fehérítőkészítmények, stb.)

A felszólalási eljárásban hivatkozott védjegy vagy megjelölés jogosultja: Polo Lauren Company LP

A felszólalási eljárásban hivatkozott védjegy vagy megjelölés: a „POLO” szót tartalmazó nemzeti ábrás és szövegvédjegy

A felszólalási osztály határozata: a felszólalás elutasítása

A fellebbezési tanács határozata: a felszólalási osztály határozatának megsemmisítése, a bejegyzés megtagadása:

Jogalapok a 40/94 rendelet¹ 8. cikk (1) bekezdés b) pontjának megsértése. A felperes arra hivatkozik, hogy a megjelölések nem összetéveszthetők.

⁽¹⁾ C 66 / 2002 állami támogatás – Gibraltár kormányának társasági adó reformja

⁽¹⁾ A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet, HL L 11., 1994.1.14., 1. o.